

Kapı

Hüseyin KAYA

Zahiren birbirinin aynı gibi görünseler de ne hikâyeleri benzer birbirine ne sesleri. Hiçbiri diğeri gibi durmaz durduğu yerde, hiçbiri diğeri gibi bakmaz karşısındakine. Kimi mütebessimdir kimi mağrur... Kimi yorgun, kimi dilsiz, kimi yıllardır kendisine uzanacak bir insan eline hasret... Kimi kuşlar gibi kanatlı, kimi çocuklar gibi kırgın, kederli. Titredikleri de olur öfkeli ellerin, ayakların haşmetiyle içten içe ağlayıp sızladıkları da. Bazısı alabildiğine sevinçli, mahcup delikanlılar gibi içine kapanıktır bazısı. Kiminin tek dostu saba rüzgârı, kiminin çoktan çivilerle, zincirlerle, kilitlerle bağlanmıştı bahtı.

Onun ardına sığınırız dünya kalabalığından, gecenin karanlığından. Onun ardında inşa ederiz kuleleri yalnızlığımızdan örülü sarayları. Odur bizi bekleyen günahın da tövbenin de önünde. Bahçemiz de ona emanettir kalbimiz de.

Kapı, der geçeriz içinden kaygısızca. Biz geçeriz, o kalır.

Oysa her şey bir kapının önünde başlar ya da son bulur. Kapı çalınır, ümitle heyecanla titrer kalpler, kapı kilitlenir çoğalır yalnızlıklar, hüznler.

Önünde ya da arkasında olmak hiç fark etmez bir kapının. Ha bir vuslatın eşliğinde durmuşsunuz ha bir ayrılığın kapısında. Yol yürünecektir ve tuhaf bir rüya gibi biz içinden geçtikçe önce kapanacak sonra silinecektir geride bıraktığımız kapılar.

Uzanır gider ömrümüz içinde kapılar; çiçekler gibi renk renk, birbirine bakan aynalar gibi iç içe...

Bir kapımız salona açılır, bir kapımız balkona, bahçeye... Bir kapımız geceye açılır diğeri sehere. Gün biter, gece siyah bir tül gibi usulca uzanır eşiklere...

Her kapıyı açan bir anahtar, aralayan bir çift söz mutlaka bulunur kalbin derinliklerinde. Hiçbir eşik sonsuza kadar karanlık değildir önünde beklemesini bilenler için; fakat nasıl çalacağımızı, hangi anahtarla açacağımızı bilemediğimiz ve önünde öylece kalakaldığımız kapıların önünden de geçer yolumuz. Bu kapıların eşiginde sabır yağmurlarıyla sulanır ümitler, korku; ümidin yanında boy verir kalbimizde. Açılmayan tüm kapıların hüznü uzun bir *ah* olur dilimizde ve uzanır arşın kapılarına.

Bir de çoğu kez anlayamadığımız sebeplerden, ya yüzümüze yahut üzerimize kapanan ve bizi karanlıkta bırakan, nasibimizin kesildiği kapılar vardır. Öylece dökülür de eşiklere yüzümüz, toplayan olmaz. Göge açık avuçlarımızla dua kapılarını çalar, rahmetin eşigine bırakırız alınımızı.

Okul kapısında, sınıf kapısında, rüyalar âleminin önünde uyku kapısında, bir türlü kuramadığımız oyunların kapısında yoruluruz, kanar ayaklarımız... Ya açar ya açmaz *bezirgânbaşı* kapıları.

Kapı önlerinde biz akşamı beklerken, farkına bile varmadan çocukluk kapısı kapanır ardımızdan. Arkasını bilmediğimiz kapıların önünde dolaştırıp durur bizi dünya. Aralansa da açılmayan kapıların önünde şiirler, türküler biriktirir, cenge tutuşuruz kendi gölgemizle. Boynumuzda zincir-i cünun, gözlerimiz yere çakılı, kalbimiz elimizde kim bilir kaç kez önünden geçeriz Leylâ kapısının. Gençlik kapısından ne vakit geçtiğimizi ancak ihtiyarlık kapısında fark ederiz.

Ekmek kapısı, gurbet kapısı, dünya evinin kapısı peş peşe alır bizi içine. Baba evinden ayrılırken dış kapı yapışır da elimize dönemeyiz geri. O anlarda bir evin kapısı değildir sanki dışarıya aralanan iki kalbin kapısıdır. Anne baba o kapının ardında öylece kalır... Gözlerimiz göz yaşlarımızla dökülür eşiklere.

Döner döner ararız geçtiğimiz eşikleri arkamızda, hatıralar; hayalden bir kapının ardında toplanır ve ne vakit yakınına gitsek o kapının, fanilik hazin bir şarkı olur sızar ruhumuza.

Biz usul usul salınırken kırk kapılı ömür gemisinin içinde, fani denizlerde; mevsimler gelir geçer kapımızdan kimi telaşlı kimi aheste. Bir gün bahar çalar çiçekleriyle kalbimizin kapısını bir gün serin güz rüzgârı. Yağmur penceleler kadar kapılarımızda da dolaştırır incecik parmaklarını. Bütün mevsimlerin bittiği yerde, anlarız ki aslında mevsimler değil de bizizdir aslında savrulan eşikten eşige.

Kâh geçeriz kapılardan kâh çarpar kapılara eşiklerine düşeriz. Bazı eşiklerin yüzümüzdeki, kapıların elimizdeki izini gül taşır gibi taşırız bir ömür yüzümüzde, elimizde... Bu izlerden tanırız birbirimizi fırtınalı dünya denizinde.

Yorgun ellerimiz dünyanın ellerinden kaymaya başladığında, sakın bir kıyıya çekilir ve kitaplardan, hatıralardan, ümitlerden, hayallerden; yalnızca kendimizin sığabileceği *dar kapılar* aralarız. Unuturuz eskiyen ayakkabılarımızı şiirlerin, şarkıların, kitapların, hatıraların kapısında.

Hastalıklar, kederler, ayrılıklar çoğunlukla ne zaman aralandığını fark edemediğimiz bir kapıdan sızarlar hayatımıza yahut o kapıdan içeri alırlar bizi... Bir anda kesilir müziğin sesi, değişir çiçeklerin, gökyüzünün rengi ve dört mevsim daima soğuktur bütün hastane kapılarının önü.

Yalnız bizim hikâyemiz değildir kapı önlerinde başlayıp kapı önlerinde biten. Her harf bir diğerine açılan kapıdır, kelimeler ülkesi böyle böyle oluşur ve kelimeler birbirlerine açtıkça kapılarını sözden şehirler, ülkeler kurur.

Dakikalar; saatlere hep aynı kapılardan geçerek kavuşur, saatler; günleri, haftaları aynı kapılardan içeri alarak biriktirir.

Ağaçlar meyve kapısından, çiçekler tohum kapısından geçer ve ırmaklar kapısıdır uzak okyanusların.

Kapı, der; açar açar kapatırız. Hâlbuki sebebidir kapılar dünyaya inmişliğimizin, uzaklarda kalan çocukluğumuzun, yeryüzünde kaybolmuşluğumuzun. Sebebidir kapılar komşuluğumuzun, dostluğumuzun.

Tahammül edebilmek dünyaya, peş peşe ömrümüz içine serpiştirilen kapıların hatırıdır bazen. Tüm kapılar silindiğinde yolumuz üzerinden, karşımıza çıkan her eşik, her kapalı kapı küçük küçük ümitler yeşertir kalbimizde. Dönüp dolaşıp yeniden bulduğumuz, eşğine tutduğumuz dua kapılarının, tövbe kapılarının önünde filizlenir dünyanın kuruttuğu parmaklarımız.

Her yolun sonu bir kapıya ulaşır; çünkü kapı, sonuna konmuş bir noktadır yolun.

Eşiğinden geçtiğimiz kapılar kadar yol yürür, iz bırakırız dünyada; eşiğinde durduğumuz kapılar kadar nefes alıp veririz ki aldığımız her nefes, atılmış bir adımdır hem hayatın hem ölümün kapısına. Ayları, yılları sayarız da ardı-

mızda bıraktığımız kapıları saymayız; oysa kaç yıl dolaşırsak dolaşalım yeryüzünde, gördüğümüz, geçtiğimiz kapılar kadardır yaşımız.

Kapı aralanır, yol görünür. Kimi karanlık kimi kıvrım kıvrım, yollar binbir türlüdür. Hangisinde yürürsek yürüyelim kendimizi buluruz bütün yolların sonunda ve kendimizdir aradığımız bütün kapıların ardında.